

РЕШЕНИЕ

№ 4334

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 16.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2905** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, вр. чл.300 АПК.

Образувано е по искова молба на „П. – П., Р., И. И М. АГЕНЦИЯ“ АД, подадена чрез адв.В. Б., с която срещу Столична община е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 46 046 лева, представляващи обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразните действия на органа по изпълнението, отменени с влязло в сила Решение № 6268/17.10.2016г. по адм.д. № 9968/2014г. по описа на Административен съд София-град, ведно с мораторната лихва от 17.10.2016г. до датата на завеждане на исковата молба /18.03.2019г./. Претендират се и направените разноски по делото.

От фактическа страна в исковата молба се излага, че действията, от които се претендира настъпването на вредите са били свързани с принудителното премахване от органа по изпълнението на индивидуализираните в Заповеди №№ РД-18-144/25.07.2014г., РД-18-139/25.07.2014г., РД-18-142/25.07.2014г., РД-18-119/25.07.2014г., РД-18-137/25.07.2014г., РД-18-136/25.07.2014г., РД-18-129/25.07.2014г., РД-18-122/25.07.2014г., РД-18-121/25.07.2014г., РД-18-133/25.07.2014г., РД-18-120/25.07.2014г., РД-18-123/25.07.2014г., РД-18-143/25.07.2014г., РД-18-132/25.07.2014г., РД-18-140/25.07.2014г. и РД-18-141/25.07.2014г. рекламно-информационни елементи тип „П.“ в срока на

поканите за доброволно изпълнение. Вследствие незаконосъобразното изпълнение за дружеството настъпили сериозни имуществени вреди, които се изразяват в загуба на 16 броя рекламно-информационни елементи тип „П.“, на обща стойност 46 046 лева. Решението, с което били отменени действията по изпълнение било връчено на Дирекция „Общински строителен контрол“ на 21.10.2016г. В предоставения от чл.301 АПК едномесечен срок, считано от връчването на решението, Столична община не предприела никакви действия по изпълнение на вменените ѝ задължения, съгласно тази разпоредба, поради което за ищцовото дружество възникнал правният интерес от завеждане на делото. Безспорно била налице причинна връзка между настъпването на вредите и отмененото от съда незаконно изпълнение. В случая действията по изпълнението били извършени от търговско дружество [фирма] след получаване от СО на заповедите за демонтаж по електронен път, което било установено от материалите по прокурорска преписка № 55727/2014г. по описа на СРП. Чрез договор за дарение на 24.10.2014г. дружеството дарило на СО безвъзмездно предоставена услуга по изпълнението на СМР по премахване на рекламни елементи и преместваеми съоръжения по описаните по-горе актове. Независимо, че конкретните фактически действия по премахването на билбордовете са извършени от трето лице, според ищеца е безспорна обективната им връзка със Столична община, тъй като без конкретно възлагане дружеството изпълнител не би могло да реализира действията по демонтажа.

С определение в съдебно заседание на 19.09.2019г. на основание чл.214, ал.1, изр.3-то ГПК, вр. чл.144 АПК е допуснато изменение на цената на предявения иск в посока на неговото увеличение така, както е описано в молбата на ищцовото дружество, подадена чрез пълномощника адв.Б. на 19.09.2019г., а именно главница 46 996 лева, ДДС – 9 399,20 лева и мораторна лихва в размер на 13 769,83 лева.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа чрез адв.Б., който моли тя да бъде уважена до пълния предявен размер, съобразно заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Претендира разноски. Подробни съображения излага в писмена защита.

Ответникът по исковата претенция в писмен отговор на исковата молба изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Доводите му за това са, че с постановеното по адм.д. № 9968/2014г. по описа на Административен съд София-град Решение № 6268/17.10.2016г. съдът, въпреки че е отменил всички действия по принудителното изпълнение, не е задължил административния орган – Дирекция „Общински строителен контрол“, да възстанови и приведе фактическото положение отпреди принудителното изпълнение на влезлите в сила административни актове. Предвид това приема, че не е налице първата предпоставка за реализиране отговорността на ответника по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Поради това моли за отхвърляне на иска. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание чрез юрк.С. поддържа становището за неоснователност на иска. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Участващият по делото прокурор Малинова от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, с оглед което моли за отхвърлянето на иска.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и

прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С Решение № 6268/17.10.2016г., постановено по адм.д. № 9968/2014г. по описа на Административен съд София-град, в производство по чл.294 – 298 АПК са отменени действията по изпълнението на Заповеди № РД-18-144/25.07.2014г., № РД-18-139/25.07.2014г., № РД-18-142/25.07.2014г., № РД-18-119/25.07.2014г., № РД-18-137/25.07.2014г., № РД-18-136/25.07.2014г., № РД-18-130/25.07.2014г., № РД-18-129/25.07.2014г., № РД-18-122/25.07.2014 г., № РД-18-121/25.07.2014г., № РД-18-93/26.06.2014г., № РД-18-128/25.07.2014г., № РД-18-133/25.07.2014г., № РД-18-120/25.07.2014г., № РД-18-127/25.07.2014г., № РД-18-123/25.07.2014г., № РД-18-143/25.07.2014г., № РД-18-132/25.07.2014г., № РД-18-138/25.07.2014г., № РД-18-131/25.07.2014г., № РД-18-140/25.07.2014г., № РД-18-141/25.07.2014г. и № РД-18-92/26.06.2014г., издадени от директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Направление „Архитектура и градоустройство“ към Столична община.

По делото са приети като доказателства цитираните в решението заповеди, с които е разпоредено на оспорващото дружество на основание чл.57а, ал.1, т.1, 2 и ал.3, ал.6 и ал.7 ЗУТ премахването на рекламни-информационни елементи тип „П.“, както и покани за доброволно изпълнение.

По делото е приет и не е оспорен от ответника, Констативен протокол – Акт № 180, том I, рег.№ 2111 от 07.10.2014г. на С. А., помощник-нотариус при А. Г. – нотариус с район на действие [населено място], рег.№ 031 на Нотариалната камара, видно от който помощник-нотариуса е обходила посочените в протокола адреси и е установила, че на тези места липсват рекламни елементи тип „билборд“. Ответникът не оспорва обстоятелството, че процесните рекламни-информационни елементи са премахнати в изпълнение на издадените заповеди.

Приети като доказателства по делото и неоспорени от ответника, са договори, рамкови договори и допълнителни споразумения към тях, по силата на които ищцовото дружество възлага на трети лица поставянето и монтажа на рекламни пана, билбордове и рекламни елементи тип „П.“, вкл. фактури за направените разходи за това. Последните са предмет на изследване от вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза.

От заключението на вещото лице С. С., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, както и от обясненията му в съдебно заседание, се установи, че според експерта размера на причинените имуществени вреди, които са в резултат от загубата на 16 броя рекламни-информационни елемента тип „П.“, съгласно приложен опис, възлиза на 56 395,20 лева, в която сума освен данъчната основа в размер на 46 996,00 лева е включен и 20% ДДС в размер на 9 339,20 лева. Размерът на претендираната мораторна лихва върху сумата, считано от 21.10.2016г. до завеждане на исковата молба /18.03.2019г./ възлиза на 13 769,83 лева. Според пояснението, дадено в съдебно заседание на 19.09.2019г. сумата е изчислена на база представените оригинали на фактури за извършени плащания от ищцовото дружество.

По отношение въпросите към допълнителната съдебно-счетоводна експертиза, а именно: каква е била остатъчната стойност на РИЕ към датата, на която са били премахнати – 28.07.2014г.; като каква категория данъчен амортизируем актив по см. на чл.55, ал.1 от Закона за корпоративното подоходно облагане са заведени процесните рекламни-информационни елементи в дружеството; каква е била счетоводната политика на дружеството и дали са приспаднати данъчните амортизации

на рекламно-информационните елементи, вещото лице не може да даде отговор, като в съдебно заседание на 16.07.2020г. пояснява, че това не е възможно без представяне от ищеца на документите, касаещи счетоводната отчетност - счетоводни регистри с аналитично отчитане и дълготрайните активи, а същите, съгласно приетия по делото като доказателство Протокол за унищожаване на документи с изтекъл срок на съхранение № 25-02/17.12.2018г. /л.578-582/ са унищожени. Според вещото лице единственият счетоводен документ, който може да се ползва е годишният финансов отчет, представен в НАП, но той не съдържа конкретна информация относно направените амортизационни отчисления досежно процесните рекламно-информационни елементи.

Други доказателства от значение за спора не са ангажирани.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Според ал.2 на с.р. исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс – чл.203 и сл. В чл.204 АПК са регламентирани условията за допустимост на иска като според ал.1 иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. Според ал.4 на с.р. незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението, в случай, че те не са били оспорени по предвидения за това процесуален ред.

В настоящия случай исковата претенция се основава на незаконосъобразни действия по изпълнение на административни актове. Незаконосъобразността на тези действия е установена от съда по реда на чл.294-298 АПК с Решение № 6268/17.10.2016г. по адм.д. № 9968/2014г. по описа на Административен съд София-град, влязло в сила на датата на постановяването му, с оглед разпоредбата на чл.298, ал.4 АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.299, ал.1 АПК за вредите, причинени на граждани и организации от незаконно принудително изпълнение, отговаря имуществено държавата, ако административният орган по изпълнението е държавен, и общината, ако органът е общински, независимо от това дали вредите са причинени виновно. Според чл.300 АПК исковете се разглеждат по реда на този кодекс.

В конкретния случай искът е предявен срещу Столична община, която е юридическо лице, съгласно чл.14 ЗМСМА и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК. Общината е надлежно легитимиран ответник и с оглед разпоредбата на чл.299, ал.1 АПК, предвид обстоятелството, че орган по изпълнението е директорът на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община - чл.271, ал.1, т.1 АПК.

С оглед изложеното съдът приема, че искът, с който е сезиран е допустим.

Разгледан по същество, искът е неоснователен, по следните съображения:

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от Закона за задълженията и

договорите /ЗЗД/. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините при осъществяване на правомощията им техните органи и длъжностни лица да спазват правата и не накърняват законните интереси на гражданите, респ. юридическите лица. За разлика от тази отговорност, деликтната отговорност, уредена в ЗЗД произтича от общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. ЗЗД е обусловена от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл.49 ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното.

За реализиране на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да е осъществен фактическият състав, изискващ кумулативното наличие на три предпоставки – незаконосъобразен административен акт, отменен по надлежния ред, респективно обявен за нищожен, или незаконосъобразно действие или незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод упражняване на административна дейност; настъпила вреда; причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Отсъствието на която и да е от трите предпоставки е пречка за реализиране на отговорността на държавата по този ред.

В настоящия случай ищецът основава претенцията си на незаконосъобразни действия на органа по изпълнението по принудително изпълнение на Заповеди №№ РД-18-144/25.07.2014г., РД-18-139/25.07.2014г., РД-18-142/25.07.2014г., РД-18-119/25.07.2014г., РД-18-137/25.07.2014г., РД-18-136/25.07.2014г., РД-18-129/25.07.2014г., РД-18-122/25.07.2014г., РД-18-121/25.07.2014г., РД-18-133/25.07.2014г., РД-18-120/25.07.2014г., РД-18-123/25.07.2014г., РД-18-143/25.07.2014г., РД-18-132/25.07.2014г., РД-18-140/25.07.2014г. и РД-18-141/25.07.2014г., всички издадени от директора на Дирекция „Общински строителен контрол“. Тези действия са отменени с окончателно като неподлежащо на обжалване Решение № 6268/17.10.2016г., постановено по адм.д. № 9968/2014г. по описа на Административен съд София-град. С оглед това съдът приема, че е налице първата изискуема предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Безспорно от незаконното принудително изпълнение са настъпили имуществени вреди за ищеца – премахнати са 16 броя рекламно-информационни елементи, със стойността на които се е обеднило неговото имущество. По делото обаче остана недоказан размера на тази стойност. Установената от вещото лице в размер на 56 395,20 лева с вкл. ДДС по приетото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, е към датата на монтажа/поставянето на рекламно-информационните елементи /л.452-453/ като видно от изследваните от вещото лице фактури /подробно описани в приложението към заключението/ само две от тях са от 2008г., а останалите са от 2004г., 2005г. и 2006г. Процесните рекламно-информационни елементи са премахнати през 2014г.

Съгласно определенията по чл.2 от Счетоводен стандарт № 16 - Дълготрайни материални активи, приет с ПМС № 46 от 21.03.2005г., в сила от 01.01.2005г., обн. ДВ, бр.30 от 7 април 2005г., изм. и доп. ДВ, бр.86 от 26 октомври 2007г.,

процесните рекламно-информационни елементи, от счетоводна гледна точка представляват дълготрайни материални активи - установими нефинансови ресурси, придобити и притежавани от предприятието, които имат натурално-веществена форма, използват се за отдаване под наем, очаква се да бъдат използвани през повече от един отчетен период. Според чл.4 от Счетоводния стандарт първоначално всеки дълготраен материален актив се оценява по цена на придобиване, която включва покупната цена /включително митата и невъзстановимите данъци/ и всички преки разходи, а съгласно чл.7.1. след първоначалното признаване като актив всеки отделен дълготраен материален актив следва да се отчита по цена на придобиване, намалена с начислените амортизации и натрупаната загуба от обезценка. Съгласно чл.8 от Счетоводен стандарт № 16 амортизирането на дълготрайните материални активи се осъществява съгласно Счетоводен стандарт № 4 - Отчитане на амортизациите. Според определението по чл.2 от последния, амортизируем актив е дълготраен материален или нематериален актив, който се очаква да бъде използван през повече от един отчетен период; има ограничен срок на годност; държи се от предприятието за целите на производството или доставката на стоки и услуги, за отдаване под наем на други лица или за административни цели. Процесните рекламно-информационни елементи попадат в обхвата на посочените и съответно за тях са приложими правилата, посочени в стандарта. В чл.2 от Счетоводен стандарт № 4 са дадени определения и на понятията отчетна стойност и остатъчна стойност. Отчетна стойност е стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието като тя може да бъде историческата цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Остатъчна стойност е предполагаемата стойност, която предприятието очаква да получи от амортизируем актив при изтичането на срока му на годност след извеждането му от употреба. Тази стойност зависи от вида на сделката по извеждането на актива - продажба, замяна, подмяна с доплащане, бракуване и т.н. Във всички случаи след завеждането на актива се правят амортизационни отчисления – чл.6 и сл., които се определят от амортизационната политика на предприятието.

Или получената от вещото лице стойност на процесните рекламно-информационни елементи от представените по делото фактури следва да бъде намалена със стойността на направените в годините амортизационни начислявания. Отговор на този въпрос обаче не може да бъде даден предвид унищожаването на счетоводната документация на дружеството поради изтичане на срока за съхранението ѝ, доказателства, за което бяха представени от ищеца в съдебно заседание на 16.07.2020г. - Протокол за унищожаване на документи с изтекъл срок на съхранение № 25-02/17.12.2018г. /л.578-582 по делото/.

Предвид изложеното размерът на причинените имуществени вреди остана недоказан, което обуславя извод за отсъствие на втората предпоставка от фактическия състав по реализиране на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Както се посочи по-горе, отсъствието на който и да е елемент от фактическия състав предпоставя неоснователност на иска, поради което наличието на

причинна връзка не следва да бъде обсъждано.

С оглед горното следва искът да бъде отхвърлен като неоснователен. Неоснователен съответно е и съединеният с него иск за присъждане на мораторна лихва върху сумата на търсеното обезщетение.

Предвид изхода на спора на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, определен на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.25, ал.1 НЗПП.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „П. – П., Р., И. И М. АГЕНЦИЯ“ АД срещу Столична община иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 56 395,20 лева, представляващи обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразните действия на органа по изпълнението, отменени с влязло в сила Решение № 6268/17.10.2016г. по адм.д. № 9968/2014г. по описа на Административен съд София-град, ведно с предявения иск за присъждане на мораторната лихва в размер на 13 769,83 лева, считано от 17.10.2016г. до датата на завеждане на исковата молба /18.03.2019г./.

ОСЪЖДА „П. – П., Р., И. И М. АГЕНЦИЯ“ АД да заплати на Столична община сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: